Knud Bruun-Rasmussen

Smaa Sygter

Johs. Bruuns Boghandel. Roskilde. MCMXX.

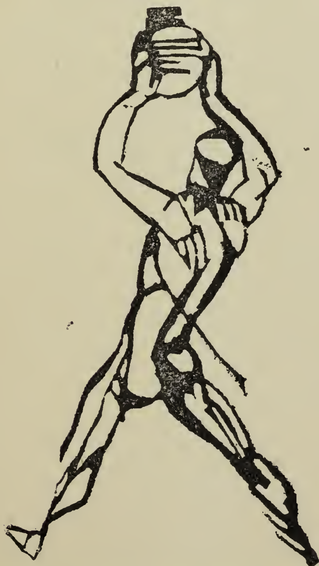
Smaa Lygter.

Smaa Syster

Digte

af

Knud Brunn-Rasmussen.

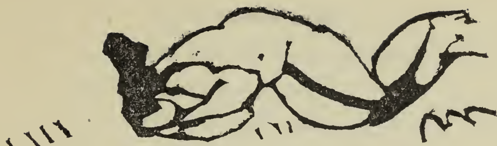

Johs. Bruuns Boghandels Forlag.
Roskilde.
MCMXX.

I.

Skiftende Tider.

Nattens Perler.

Natten med sin bløde Haand
plukker af sit Perlebaand
Stjerneskud til Jorden,

kaster stille Skud paa Skud,
ser dem lyse — slukkes ud
over Is paa Fjorden.

Kirkens Taarne skriver stift
deres sære, gamle Skrift
op paa Himlens Flade.

Lamper slukkes hist og her,
i en enkelt Lygtes Skær
sover Byens Gade.

Mod lysere Dage.

Januar, hvis blot du vidste,
at mod Sol min Længsel gaar,
tror jeg nok, du vilde liste
tavs dit hvide Pudevaar
af den store, sorte Jord.

Jeg vil se de grønne Naale
prikke Hul igennem Mulden
og den unge Vaarsol straale
Glød og Varme over Kulden,
saa den flygter op mod Nord

I et Hav af Anemoner
vil jeg bade mine Hænder,
og et spinkelt Brus af Toner
— intet finere jeg kender —
skal fra Klokkeblomster gaa.

Januar, mon du kan høre,
hvor mit Hjerte sukker efter,
at de sorte Grenes Døre
skal gaa op for Vaarens Kræfter —
ud til Himlens lyse Blaa.

Sol paa Læsesalen.

Nu stiæler Solen haanende
til Bogens hvide Blade,
og Himlen lægger blaanende
sit Tag paa Nørregade.

Jeg staar fortabt og stirrende
ved Læsesalens Rude,
mens Biler rutscher klirrende
i lystig Os derude.

Det er en skøn Letsindighed
at staa i Sol og længes
mod Himlens lette Vindighed
og Knopperne, der sprænges.

Dog — Vejret er forførende
og fuldt af fagre Løfter,
ak, hvem der nu kom kørende
imellem vaade Grøfter
mod Skoven, der er bristende,
mod Bølgerne, der nynner
ustandseligt og fristende
om Livet, der begynder. —

Men jeg er fast og fnysende
trods alle Ting, der lokker,
trods Solens Blik det lysende —
nu læser jeg — for Pokker!

Det grønnes —!

Det grønnes i Skoven
og blomstrer blandt Træerne,
og Solen foroven
i Helligdagsklæderne
gaar sig en Tur.

Blomsterne tisker
og mumler betagende,
og Knopperne hvisker
om Solsejrdagene,
Blade og Frugt.

Nu daler de fagre
og lystige Toner
ned over Agre
til Lærkernes Koner,
der tænker paa Æg.

Og travle Propeller
hos Fluer og Bier
iltert fortæller
om duftende Stier
til Bæger og Blomst.

Nede ved Stranden
to Skikkelser sidder,
tæt ved hinanden,
og lytter til Kvidder
af hundrede Næb —.

II

Det grønnes i Skoven
og blomstrer blandt Træerne,
og Solen foroven
i Helligdagsklæderne
gaar sig en Tur.

De hvide Dage.

Husker du Duften
i Blomstringens Tider,
naar Frugtblade glider
i Flokke
paa Flugt gennem Luften,
der griber og kysser
dem, medens de drysser
til Ære for Vaaren og Livet!

Husker du Tiden,
da Frakken foragtes,
og Længslerne fragtes
i Skibe,
der bare er Drømme og Suk,
som sejlende skyder
mod Solen, der byder:
Bliv Liv, bliv Vaaren og Livet!

Og husker du Natten,
der ikke er Nat,
den lyse og bløde,
med Skæret
det glidende røde,
der stiger og daler,
til Hanerne galer
for Morgen og Vaaren og Livet!

Nu kommer de dragende,
Duften og Dagene,
Længsler og Sol!

Snart kan jeg finde
den første Viol —
og give den bort for et Kys!

Akacien.

De flefte Træer og Buske
er tidlig nok paa Færde.
Maaske du end kan huske,
at det bristede i Gærde
og viftede fra Top,
da Solen endnu blot
var i Færd med at lære
at komme tidligt op.

I Marts og i April
der var et Hurlumhej.
En Mængde grønne Lygter
blev tændt ved Sti og Vej.
Forbitret nok man skubbes,
enhver vil frem og knoppes;
det er vel Vaarens Lov.

Akacien alene
stod tavs med sorte Grene,
som om den endnu sov.

Men bagved Bark den pønsede
paa fint og fagert Grønt
i Blade, der er fingrede og frynsede...
Og allerinderst inde
den gemte paa et Minde
om store, hvide Blomster
Og i Dag sprang den ud. —

Den letter sig i Vinden,
der stryger den om Kinden;
og vifter sig beruset;
den føler altid Suset
i Bladene som Kys.

Og alle de andre,
der længst har Grønt og Fugle,
de ler af Akacien,
der ingenting kan skjule
med de tynde, unge Blade.

Men næppe vil den se
til de andre Træer hen;
den tænker:
Snart kommer Blomsterne igen,
min stolte Dragt
af store, hvide Blomster.

I Barkens sorte Fængsel
mit længste Liv er Længsel
mod de skønne Blomsterklaser —
og Resten er:
at drysse dem paa Jorden.

Solen, der forsvinder —.

Jeg fattede vel Kærlighed til mange Ting paa Jord,
men ingenting jeg elsker dog som Farverne, der gror
i Haverne mod Vesten, hvor de gamle Sole bor.

Den unge Sol, der længselsfuld i Østens Porte staar
med Glans og Guld paa Brynje, i sit Blik og over Haar,
er skøn at se, naar mægtig sine Fædres Vej den gaar.

Men Solen, der forsvinder i Haverne mod Vest
for tavs at tage Sæde ved de gamle Soles Fest,
er den, mit hede Hjerte elsker dybest, elsker bedst

En liden flygtig Vise om en Juninat paa Landet.

Atter har den lune Nat
sine klare Lygter sat
bagved Himlens Rude;
Maanen griber iorigt fat
om sit store gule Rat,
kaster los sin Skude.

I den stille Aftens Ro
brøler drøveligt en Ko
fra de vaade Enge;
bag den lille, brede Lo
børster Pigen hvide Sko,
nynner lidt saa længe.

Blomsterhvide Tjørn man ser;
andre Farver mer og mer
bort i Natten flygter;
bag et Gærde nogen ler;
ellers ingenting der sker
under Himlens Lygter.

De røde Solbuketter —.

De røde Solbuketter,
som Dagen tidligt sætter
paa Jordens Bord i Øst,
den nu i Kranse fletter
om Fjordens runde Bryst,
der bærer dem igennem lyse Nætter.

De hvide Huse skinner
bag Bladene, der rinder
for Brisen ind og ud,
og fjernt paa Himlen finder
den lille Maanegud
en Sky med fine lyserøde Kinder.

Og Mosekonens Senge
har staaet rede længe
med luftigt Dynetøj —
men ingen gaar i Enge,
forlængst jo Solen fløj,
nu er det Tid til ret sin Dør at stænge.

Højt over Fjordens Vand:
en Kirkes stive Rande
sig hæver skarpt og sort,
mens fra de lave Strande
de Lyde sejler bort,
som atter med den nye Dag vil lande.

Fjorden i Blæst.

Jeg er Skum, jeg er Brus,
jeg er Fjorden i Blæst,
hør det syngende Sus
af en Storm fra Nordvest
i mit Haar.

Paa en stormpisket Dag
er min Flade et Sprøjt,
mine Bølger et Brag,
som jeg rungende højt
slynger ud.

Hør, jeg jubler i Leg
i den sejrende Vind,
og min dundrende Vej
over Molerne ind
er mig let.

Er du bange, min Ven,
for mit fygende Jag,
kom igen, kom igen,
naar en smilende Dag
jeg er tam.

Dejlig er Dagen.

Dejlig er Dagen, naar ingen er nær,
Bare en Sang af de susende Træ'r,
Myggenes Leg paa det rolige Kær,
Himmelens lysende, solklare Skær.
Dejlig er Dagen, naar ingen er nær.

Glæden har foldet sig ud paa min Kind,
Solen mig smiler i Øjnene ind,
Blomsterne vipper for Midsommervind.
Glad er min Tanke og roligt mit Sind.
Glæden har foldet sig ud paa min Kind.

Se, jeg har naaet en lykkelig Kyst,
Hør, hvor det klinger af Fred i min Røst,
Ej har jeg saaet — dog sanker jeg Høst —
Soldagens Rigdom — ind i mit Bryst
Se, jeg har naaet en lykkelig Kyst.

II.

Modet.

Den første, røde Ed.

To bitte Stumper Kul, der stod i heftig Glød —
det var dine Øjne.

To bitte Pletter Hvidt, der lyste i dit Skød —
det var dine Hænder. — —

To svage Blink af Blaat, der steg til voldsom Glød —
det var mine Øjne.

To matte Glimt af Hvidt, der skælved i mit Skød —
det var mine Hænder. — —

Da vore Øjne brændte
som Flammer mod hinanden,
et blodigt Skær sig tændte
hos begge over Panden.

Det var den hede Kærlighed,
der skrev sin første røde Ed
paa Hudens hvide Tavle ned.

Der bristed —.

Der bristed et Smil
af din duggede Mund,
og din fine Profil —
som et Oldtidens Fund —
blev belyst af en fængende Glæde.

Jeg fanged dit Smil,
og det ildned mit Sind,
som en luedøbt Pil
gennem Lugerne ind
tænder Brand i de fasteste Borge.

Jeg mindes dit Smil,
naar i Nætternes Favn
det velsignede Hvil
kaster Glans om dit Navn,
naar det væver de lysende Drømme.

Det var blot, at jeg gik — —.

Lykken besøger mit Hjerte i Dag
og finder de Tanker, der brænder —
som Huden kan brænde af smertende Slag —
og føler dem med sine Hænder.

Lykken har taget min Byrde i Dag;
dens Skuldre er store og stærke,
og det, der kan gøre mig modløs og svag,
kan Lykken jo slet ikke mærke.

Lykken i Dag — det var blot, at jeg gik
med dig ved min Side et Stykke,
det var mig en brusende Kærlighedsdrik,
en Skaal af den reneste Lykke.

Mødet.

Hvis ikke du var til,
var mit Liv en lukket Gaade,
et ondt, tilfældigt Lunes sære Spil,
jeg ikke havde Tone til at raade.

Men nu er jeg Hersker.
Min Tanke er min Slave,
der vogter gamle Sorgers
forsømte, grønne Grave
og jævner dem ud, naar jeg vil.

Jeg er Hersker, jeg er til.

Og det er dig, der har rakt mig
den frie Viljes Krone,
dig, der har lagt mig
en Tone til at tone
i Harmoni med Livet
ind i mit Sind,
dig, der har slænget
det tætte Grublespind,
der længe holdt mig stænget
i min egen Verden ind.

I Tiden, før du kom,
var min trætte Tankes Dom
altid blot en Mening,
en stiv og kold Forstening

af Tingene, jeg saa,
i en sindrig bygget Sætning,
der bandt mig til mig selv.

Nu er Livets Gerning
ikke vaklende og svag;
intet Lunes stumme Terning
kan bestemme om min Dag.
Jeg er Herske, jeg er til.
Men blot fordi du vil.

Blot fordi din Haand
har lagt sig ind i min,
blot fordi min Aand
har bundet sig til din.

Jeg var ung
som andre unge,
led og tung
min Ungdoms Tunge
talte om mit Liv.
Trang føles Vejen for Fod, der er let;
bitreste Graad har den unges Øjne grædt.
Den, der er hærdet,
og den, der er øvet,
bli'r ikke forfærdet
og ikke bedrøvet,
hvor vi, der er unge,
hedt maa græde ud.

Ogsaa jeg var ung
i den unges bitre Kaar,
rodløs og vejløs,
midt i et Liv, der stivned
alle varme Tanker
til haarde Nytteplanker
paa Fremtidens Skib,
som jeg ikke turde se.

Da var det, at jeg mødte dig.

Disse første Stunder
og Dagene derpaa
var et helligt Under,
mit Fattig-Hjerte saa.

Det største af det store
kan intet Ord beskrive;
hvad er det vel, der kalder
en Barnesjæl til Live;
hvad er det vel, det sidste Brud
med Liv og Ting omkring dig,
der slukker Tanken ud.

Derfor er mit Ord
om mit Møde med dig blot:

Mit Hjertes Ro blev stor,
mit Sind blev lyst og godt.

Jeg blev en Herster,
en af dem, der tror. —

Dog har Sorgen ikke kastet sine Pile
paa Livsglædens Baal;
stadig jeg hører dens travle Fødder ile
frem imod mit Hjerte,
imod det gamle Maal.

Men min Pagt med dig
er Borgen,
der værner mig
mod Sorgen.

Og om det ogsaa hænder,
at Fjendens Vaaben tænder
et Saar som et Baal paa min Hud,
jeg aldrig paa dens Bud
vil strække mine Vaaben,
nu da Tryghed fæster
sin faste Tro ved dig.

Du er Livets Mester,
din er Livets Vej.

Derfor velsigner jeg dit Navn.

Sommeraften.

Nu ringes Solen ned fra Fjern og Nær,
og den, der har en dejlig Pige kær,
kan føle, hvor hans unge Hjerte banker.

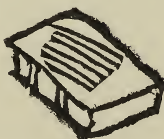
Og Sol, der synker, rækker ud sit Skær
til frodig Ager og til Skovens Træ'r
og til de lykkelige Elskovstanker.

Min Længsel løber ud af Havnen her
med hastig Fart i gunstigt Sommervejr,
indtil hos dig den kaster ud sit Anker.

III.

Skumringens Sorger.

De tre — !

Dagen i Gaar
er et halsende Minde
— hør, hvor det kommer mig nær —
kunde et ætsende Vaaben jeg finde,
dræbte jeg Dagen i Gaar!

Dagen i Dag
er min farligste Fjende,
— farligst er den, man har kær —
kunde et ætsende Vaaben jeg finde,
dræbte jeg Dagen i Dag!

Dagen, jeg faar,
gennem Natten vil rinde
frem med sit flammende Sværd;
kunde et ætsende Vaaben jeg finde,
dræbte jeg Dagen jeg faar!

Skumringsvers.

Atter svinder for mit Blik
en af hine tomme Dage,
der forbi mit Spørgsmaal gik;
intet Svar den lod tilbage.

Tanker er kun fattigt Brød
for de hungerslagne Sjæle;
Tankespind ved Dagens Død
bliver dog dens Eftermæle.

Og den lange Nat paany
skal i Fredløshed forbrændes,
til det nye Morgengry
for de trætte Øjne tændes.

Den stærkeste Magt.

Jeg kan bryde det frejdigste Menneskesind
og forgifte den skønneste Sjæl;
gennem Hovmodets Trods kan jeg lukke mig ind,
saa det knuses til Støv af min Hæl.

Jeg kan dræbe og slukke hvert flakkende Lys,
der har glædet din Sjæl med sit Skin,
og fylde den helt med et lammende Gys,
der forstener dit blomstrende Sind.

Naar du skælvende synker med Dødsangst mod Jord,
skal du høre mit skingrende Skrig,
thi jeg følger dig, indtil du frysende bor
i din Grav som et ynkeligt Lig.

Du kan værne med Visdommens viseste Fund,
du kan bygge dig Tankernes Borg,
men din Fæstning vil falde i Angrebets Stund;
thi mit Navn er den knugende Sorg.

Lede.

Hvad er vel de Timer, der maales mig til,
de Dage jeg hader og haaner — men vil
til Trods for mit Nej, dette glødende Nej,
jeg bærer i Skjold paa min Vej.

Hvad er vel min Skæbne, der krymper afsted
og bærer mig langsomt og sukkende med;
jeg savner dog Mod til et smertende Brud —
ak, naar rinder Dagene ud!

Min Haand, der er ung, og som synes saa let,
jeg føler saa tung og uendelig træt,
saa træt af at mærke de hastige Slag
af Pulsen, der deler min Dag.

Mit Sind bliver hedt af et ondt Raseri,
der rejser sig giftigt, naar Dag er forbi. —
Jeg vil ikke græde; jeg tigger om Raad
imod den fortvivlede Graad.

En Sorg.

En Sorg er et voldsomt og fygende Vejr,
der kommer fra øde forpiskede Skær
og rammer min Have og Blomsterne dèr.

Uskaansom er Sorgen; den knækker ved Rod
de vippende Stilke, hvis Farver forstod
at tænde en sprudende Brand i mit Blod.

Men ingen kan vente, at Livet har Lyst
at skaane hans eneste fattige Trøst:
de dejlige Drømme, der bor i hans Bryst;

den Have af Haab og af Længsel og Mod,
der dufter igennem det rindende Blod,
maa dø under Sorgens ufølsomme Fod.

De tusind Dages Mosaik.

Hver Dag, der bort i Natten gik:
en Tone i dit Livs Musik,
en Sten i Skæbnens Mosaik
til tusind andre Stene.

Engang, naar Døden naar dit Sind,
du standser ved det store Spind,
hvis Mønster vandrer ud og ind
i stumme, stive Stene.

Da ser du, at din Haand og Fod
fortæller, hvor dit Hjerte stod,
at tusind Spor du efterlod
i Mosaikets Stene.

Thi Livet husker, hvor du gik:
det klinger i din Døds Musik,
det taler fra en Mosaik
af dine Dages Stene.

Minderne.

Bøjes og briste kan stærkeste Sind,
men intet kan Minderne stække;
den, der har gemt sig til Minderne ind,
har Sæde ved evige Bække.

Stille og stadigt de mumler om dit,
om hvad du har virket og øvet,
medens du gik de utallige Skridt,
og Vejen var stenet og støvet.

Meget kan skjules for spejdende Blik,
men ingen kan slette sin Vandring;
Gærning, du gjorde, og Glæde, du fik,
de kender til ingen Forandring.

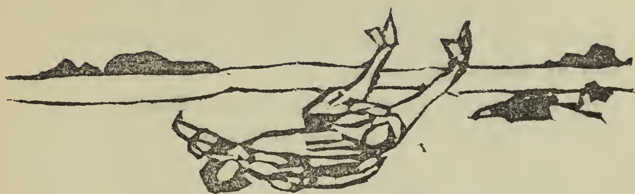
Derfor er Mindet en underlig Drik,
der stundom kan skabe en Glæde,
stundom kan bringe et smerteligt Stik,
der tvinger dit Sind til at græde.

IV.

Portrætstudier og andre Digte.

En hæslig Drøm.

Jeg har saa tit en hæslig Drøm
om vilj-stærke Hager,
der i en stor og stadig Strøm
forbi mit Øje drager.

Jeg bli'r saa svag ved dette Syn
af Viljer uden Mage;
min Skæbne ser jeg i et Lyn:
jeg har en ussel Hage!

Portræt af en god og letsindig Ven. x)

Endnu har Ærgerrigheden ikke rørt din Pande
med sit simple Rynkenæt;
rolig og sorgløs du staar ved Tidens Vande
uden at fristes af de andres Fiskedræt.

Fornemt har du Tid til at leve dine Dage
uden at ræddes for, at Dage bliver Aar;
kun engang imellem du vender dig tilbage
med en let Forundring: Ak ja, hvor Tiden gaar!

Solen er din Mester:
den tænker kun paa Flammen,
den i Dag skal holde tændt;
thi Natten du møder med lunt at tælle sammen,
hvor meget Tobak du i Dagens Løb har brændt.

Vinen, der glimter i Glassenes Facetter,
Kvinden, der smiler dig i Møde, hvor du gaar,
Shagen, du smøger i Dage og i Nætter;
disse trende Venner i dit gode Vaaben staar.

Denne korte Vise, jeg har rimet dig til Ære,
skal du i dit vennesæle Hjærte lukke ind
som et lille Hæderstegn, jeg be'r dig om at bære
til Minde om mit glade og broderlige Sind.

x) nemlig: Gunnar Rohleder

Sang til en Mand, der gik ensomt hjem mod Bakkerne ved Havet.

Langsomt du vandrer,
du ved, at dit Maal,
din Stue er kold og forladt.

Meget du ser;
Øjnene tørster
mod Urter og Græs,
Stene og Støv;
du ønsker, at Tiden skal gaa.

Støv vokser op som Buske,
naar Hælene slipper;
de søndres af Vinden
og smelter i smaabitte Draaber.

Langsomt du vandrer.

Foran er Stuen, der mørknes mod Nat,
alle dens Kroge er dybe og uldne;
det ved du.

Du læner dig lidt til en Pæl,
som i udstrakte Arme
vugger de mumlende Traade,
der toner som kærlige Stemmer.

Kærlige Stemmer.

Op langs de hvide Gaarde
gaar Vejen;
Hylden bøjer sig
under de skinnende Blomster,
der dufter og lyser.

Op over Bakken skimter du Taget,
Taget, der dækker din eneste Stue,
din ensomme Stue.

Vejen er lang,
naar Fødder, der længes,
stempler dens Sand.
Nu er den kort.

Dit Hus er det sidste.
Bag Taget og Bakken er Havet.

Det hvisker i Græsset omkring dig.

Du aabner og lukker din Dør.

Men Natten har lagt sig
paa Sengen og raaber:
alene, alene,
alene.

Mor.

Gled jeg træt af Strømme,
der steg af Suk og Savn,
og fandt jeg bitre Drømme
i tavse Nætters Favn:
det svandt, det randt
i Glemsel paa dit Ord,
du kloge, lille Mor.

Saa jeg Himlens Bue
forladt og stjerneløs,
og sad jeg i min Stue
i bitter Klagedøs:
det svandt, det randt
i Glemsel paa dit Ord,
du kloge, lille Mor.

Fandt jeg Fryd i Funker,
der gnistred af min Pen,
jeg sanked gyldne Bunker
og bar til dig dem hen:
jeg vandt, jeg fandt
jo Drømme paa dit Ord,
du kloge, lille Mor.

Skal jeg Hjertet lægge
for Dagens Øjne frem,
det vil sin Armod strække
mod dig og mod mit Hjem,
der véd sin Fred
og Rigdom i dit Ord,
du kloge, lille Mor.

Smaa
Vilh. Hammershøj-
Tekster.

I.

Hvide Døre.

I Dag har jeg lukket de hvide Døre op —
og sidder nu og ser, hvor kønt de smiler
overalt, hvor Blikket finder frem.

Der glider en Bæven igennem Sjæl og Krop,
og Tankerne beroliges og hviler.
Her — blandt disse Døre — er mit Hjem.

II.

Interiør.

Staaende kvindelig Figur set fra Ryggen.

Mørkets sorte Floder er just begyndt at rinde,
og de lyse Vægge er blevet mere graa. —
Uvilkaarligt standser din lette Gang herinde,
hvor man næsten hører de travle Timer gaa.

III.

Støvkornenes Dans i Solstraalerne.

Hvor er den god og kærlig den gule Sol i Dag,
som viser alle Farver i Støvets lette Lag
og lægger Vindu'sposten paa Gulvet som en Skygge.

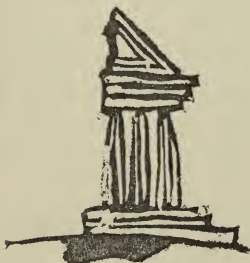
Den brede, hvide Dør og Panelets klare Hvidt,
der lyser bagved Støvet — det glade Syn er mit;
ak, naar har jeg fortjent mig saa god og ren en Lykke.

V.

Derude fra —.

Oversættelser.

Bjærgmelodi.

(Friedr. Hoffmann: Alpenlied).

Deroppe paa Bjerget jeg ved mig et Sted,
som mest jeg paa Jorden er lykkelig ved,
dér mumler blandt Blomster en Bæk paa sin Fart,
dér Bjælderne klinger saa lystigt og klart,
Johej, saa lystigt og klart.

Og ser gennem Taagen jeg Hytte og Hus,
og hører befriet jeg Vindenes Sus,
da véd jeg for Kævlet og Larmen mig fri
og spiller en lystelig Balmelodi,
Johej, en Balmelodi.

Og drives i Dal jeg af Vinteren ned,
jeg tænker: engang kommer Sommerens Fred,
da stænges og lukkes i Dalen mit Hjem,
da blomstrer min Lykke paa Bjærgene frem,
Johej, paa Bjærgene frem.

Den store Stemme.

(Matthew Arnold: Self Dependence).

Led ved mig selv og træt af Tanken
paa mit Jeg og paa den Frugt, det gav,
staar jeg tavs paa Skibets Stavn, der bær' mig
fremad over stjerneoplyst Hav.

Og jeg sender smertesvangre Bønner
med mit Blik til Hav og Himlens Skød:
I, som gav mig Fred fra Barndomsdage,
trøst mig, giv mig Hvile til min Død.

Sænk igen, jeg bad, du Hav, I Stjerner,
eders Ro paa mine Tanker ned,
lad min Sjæl igen sig aabne
ud mod eders endeløse Fred.

Himlens klare, stjernesaa'de Bue
gav med Nattevinden mig sit Svar
over Bølgelandets lyse Marker:
Ønsker du den Lod, det Liv, de har.

Uden Rædsel for den store Stilhed,
uden Hjærte for de Syn, de ser,
be'r de ej om Sympati og Elskov
hos de mange andre Ting, der sker.

Og med Jubel straaler Stjernehæren,
ruller Bølgerne i Maanens Lys,
og de er alene, ænser ikke
andre tavse Sjæles Febergys.

Grænsebundne i sig selv — uden Tanke
for de andre skabte Verdners Stand —
skaber de ved alle deres Kræfter
dette store Harmoniens Land.

O store Stemme, længst saa streng og klar,
i mit Sind din Røst jeg mærket har:
Bliv først helt dig selv og vid, at den,
der naar sig selv, er Lykkens Ven.

Jeg elsker dig ikke —.

(C. E. S. Norton: I do not love thee.)

Det er ej Elskov — nej, jeg elsker ej,
og dog jeg græder, naar du ej er her,
og bærer Nag til Himlen over dig,
hvis stille Stjernehær din Færden ser.

Det er ej Elskov — dog, jeg véd saa fast,
at hvad du gør er stedse sandt og stort,
og ofte fra min Ensomhed der brast
et Suk: at de, jeg elsker, ej som du har gjort.

Det er ej Elskov — dog, naar du gaar bort,
jeg hader Stemmen, er den end mig kær,
der bryder Tonerne, saa brat og haardt,
som Øret af din skønne Stemme bær'.

Det er ej Elskov — dog, dit rige Blik,
det dybe, klare, udtryksfulde, blaa,
har oftere end andre haft for Skik
i Natten for mit vaagne Sind at staa.

Jeg véd, det er ej Elskov — dog jeg ser,
at andre ej mit rene Hjærte tror,
og ofte fandt jeg, at de stille ler,
naar tit jeg stirrer mod det Sted, du bor.

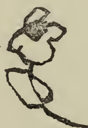
Aa, du min Mor.

(Rudyard Kipling: Mother o' Mine).

Om man mig hængte højt paa Bjergets Top,
aa, du min Mor!
Jeg ved hvis Kærlighed, der kom derop,
aa, du min Mor!

Om man mig drukned' i det dybe Hav,
aa, du min Mor!
Jeg ved hvis Taareflod, der fandt min Grav,
aa, du min Mor!

Om Liv og Sjæl gik de fortabtes Vej,
aa, du min Mor!
Jeg ved hvis Bøn, der vilde frelse mig,
aa, du min Mor!

Indhold.

Vignetterne
er tegnede og skaaret i Lino-
leum af Mogens Dam.
— Udkom i November 1920.
Trykt i Roskilde Dagblads
Bogtrykkeri.

Johs. Bruuns Boghandels Forlag, Roskilde.

Johs. Bruuns Boghandels Forlag udsendte i Juni d. A.: Knud Bruun-Rasmussen og Mogens Dam: Digte. Af de talrige Anmeldelser bringer vi et kort Uddrag fra „Berlingske Tidende"s Aftenudgave for 30. Juni d. A.:

Der er noget af det allertidligste Foraars Charme over det lille Bind „Digte", som Knud Bruun-Rasmussen og Mogens Dam har udsendt i Roskilde — den unge Digters allerførste søde Følelse af Talentets vaarlige Spiren.....

Alene det ydre: et Provinsblads landligt jævne Skrift paa almindeligt Avispapir med fikse Vignetter, tegnet og skaaret i Linoleum af Mogens Dam — fortæller ikke dette alene om to ganske unge Digtere, der paa Trods af høje Satslønninger, eventyrlige Papirpriser og kostbare Clicheer, sætter sig ud over alle Vanskeligheder og slaar sig sammen om deres første spartanske og dog karakteristisk udstyrede lille Bog?

Bruun-Rasmussen er den alvorligste af de to; han kan endog blive lidt dybsindig. Det er dog ikke Dybsindet, der præger hans Vers, men en blid Forelskelse baade i Naturen og i dens yndefuldeste Blomst, den unge Pige. Den kan inspirere ham til en fin Akvarel som Digtet om de blomstrende Kirsebærgrene, til en næsten undseligt ynglingeagtig Bekendelse som „Naar jeg læser" og til „En Taagenat"s perleduggede Stemning

Endnu er Personligheden i Formen vel ikke udfoldet; ogsaa deri er der noget af den første Ungdom ved disse Digte: ikke alt for stor Taalmodighed til atter og atter at kæmpe Kunstnerens Kamp. I et Digt som „Knopperne har sovet" viser Bruun-Rasmussen dog, at han baade har metrisk Sans og Øre for Versets Velklang. Og Mogens Dam røber i adskillige af sine Digte en udviklet formel Evne. Han kan skrive en Vise; han har Humør, og hans Vers udmunder ofte i en fikst tilspidset Pointe. Ikke for intet præsenterer han sig: Jeg er Hans Maj! Der er noget af en munter Naturens Søn over hans Væsen. Og den unge Dame, som han digter til under Devisen „Naturens muntre Pige", er sikkert hans Muse. Læs blot Versene om „Drengen, Pigen og Toppen" eller det yndefulde „Prinsesse Misseben". K. Fl.

Johs. Bruuns Boghandels Forlag udsender om kort Tid:

Johannes Weltzer: Smerte. et dramatisk Rids.

Karl L. Aastrup: Lyng, Digte.

UNIVERSITY OF ILLINOIS – URBANA
N30112089029265A